

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์ให้มีคุณภาพเชื่อถือได้ เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบวัดความซื่อสัตย์นี้สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตรประถมศึกษา 2521 สำหรับวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ 5 ด้าน ได้แก่ การพูดความจริง การตรงต่อเวลา การยอมรับผิด การไม่ลักขโมยหรือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน และการปฏิบัติตามข้อตกลง กติกา หรือสัญญา มีจำนวน 40 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ รูปแบบที่กำหนดสถานการณ์เป็นข้อความ กับรูปแบบที่กำหนดสถานการณ์เป็นภาพ อย่างละ 20 ข้อ เมื่อทำการสร้างแล้วผู้วิจัยได้นำไปให้ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และศึกษานิเทศก์พิจารณาความสอดคล้องของข้อความ กับพฤติกรรมที่จะวัด แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในด้านภาษา และ สถานการณ์ที่กำหนดขึ้น ตลอดจนเวลาในการทดสอบ ผลปรากฏว่าต้องทำการปรับปรุงแก้ไขตัวเลือกที่ไม่มีคนตอบ และตัวเลือกที่มีผู้เลือกมากเกินไป เมื่อแก้ไขแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง 6 โรงเรียน ในการทดลองใช้ครั้งนี้เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้แบบวัดความซื่อสัตย์มีคุณภาพยิ่งขึ้น ผลปรากฏว่า เมื่อทำการทดสอบแล้ว แบบวัดความซื่อสัตย์มีคะแนนเฉลี่ย 124.344 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 126 ฐานนิยมมีค่าเป็น 125 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.286 ลักษณะการแจกแจงข้อมูลเบ้ซ้าย ซึ่งมีค่า -1.181 มีความโด่งแบนเท่ากับ 1.887 และคะแนนต่ำสุด สูงสุดมีค่าเท่ากับ 79 และ 149 คะแนนตามลำดับ เมื่อนำไปหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตั้งแต่ $.09$ ถึง $.59$ และมีการหาความตรงเชิงจำแนกเป็นรายข้อ ได้ค่าที่ (t -test) ตั้งแต่ 1.15 ถึง 7.82 จากการหาความสัมพันธ์เป็นรายข้อและหาความตรงเชิงจำแนกเป็นรายข้อนี้สรุปได้ว่าได้ข้อสอบที่มีคุณภาพ 33 ข้อ ต้องปรับปรุงแก้ไข 4 ข้อ และ

ต้องตัดทิ้งแล้วสร้างใหม่จำนวน 3 ข้อ เมื่อแก้ไขแล้วจึงนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 815 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายหลายระยะ (Multi-Stage Sampling) คือสุ่มจังหวัด สุ่มอำเภอ แล้วสุ่มโรงเรียน ได้ 27 โรงเรียน ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้วางแผนกำหนดวันเวลาในการออกไปเก็บข้อมูลทั้ง 27 โรงเรียน แล้วแจ้งให้โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบล่วงหน้า พร้อมนำแบบประเมินพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไปให้ครูประจำชั้น เพื่อใช้ในการประเมินผลการสังเกตนักเรียนด้วยออกไปทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตามแผนที่วางไว้เป็นเวลา 15 วันทำการเมื่อได้ข้อมูลจากการทดสอบ และข้อมูลจากการสังเกตของครูแล้วนำมาวิเคราะห์หาลักษณะพื้นฐานของคะแนนและคุณภาพของแบบวัดความซื่อสัตย์ แล้วสรุปผล

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะของคะแนนแบบวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 ข้อ มีคะแนนเฉลี่ย 126.237 คะแนน จากคะแนนเต็ม 160 คะแนน มีค่ามัธยฐาน คือ คะแนนตรงกลางของกลุ่มอยู่ที่ 128 คะแนน คะแนนที่มีความถี่มากที่สุด (Mode) จำนวน 47 คน คือ คะแนน 129 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งเป็นค่าการกระจายของคะแนน มีค่าเท่ากับ 9.663 การแจกแจงของคะแนนมีลักษณะเบ้ซ้าย คนส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ซึ่งมีค่าความเบ้เท่ากับ -0.777 ความโด่งแบน มีค่าเท่ากับ 0.431 แสดงว่า ลักษณะของคะแนนมีรูปร่างใกล้เคียงปกติ คะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดในการทดสอบมีค่าเท่ากับ 91 และ 150 คะแนนตามลำดับ

2. ความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายในของแบบวัด ปรากฏผลดังนี้

2.1 แบบวัดความซื่อสัตย์ทั้งฉบับ จำนวน 40 ข้อ มีค่าเท่ากับ 0.7027 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเป็น 5.268

2.2 แบบวัดความซื่อสัตย์ แบ่งตามรูปแบบการสร้าง คือ

รูปแบบที่เป็นสถานการณ์ข้อความ จำนวน 20 ข้อ มีความเที่ยงเท่ากับ 0.5749 และ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 6.300

รูปแบบที่เป็นสถานการณ์ภาพ จำนวน 20 ข้อ มีความเที่ยงเท่ากับ 0.8831 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 3.303

3. ความตรงของแบบวัด (Validity) สรุปผลได้ดังนี้

3.1 ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity)

เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวประกอบแล้ว ได้ตัวประกอบ 12 ตัวประกอบ เมื่อพิจารณาเฉพาะตัวประกอบที่มีตัวแปรที่บรรยายตัวประกอบนั้น ๆ ตั้งแต่ 3 ตัวแปรขึ้นไป และตัวแปรแต่ละตัวต้องมีน้ำหนักตัวประกอบตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป (อุทุมพร จามรมาน, 2532) ได้ตัวประกอบที่สำคัญเพียง 8 ตัวประกอบ โดยเรียงลำดับตามค่าความแปรปรวนจากมากไปหาน้อย และในแต่ละตัวประกอบได้จัดเรียงตัวแปรตามค่าน้ำหนักตัวประกอบจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ตัวประกอบที่ 1 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการยอมรับผิดและการปฏิบัติตามข้อตกลงหรือสัญญา บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 11 ตัวแปร คือ

1. ยอมรับว่าตัวเองเป็นต้นเหตุทำให้ของในบ้านเสียหาย
2. ยอมรับว่าเป็นคนทำอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นพัง
3. ยอมรับกับพ่อว่าได้หนีเรียน
4. ยอมรับผิดว่าได้ลอกการบ้านจากเพื่อนมาส่งครู
5. ไม่รีบมาอาคารเรียน
6. ยอมรับว่าการดูเพื่อนเวลาสอบไม่ทำให้เรียนได้ดี
7. ยอมรับว่าตนเองเป็นผู้ทำห้องน้ำสกปรก
8. ปฏิบัติตามคำสั่งของครู
9. ปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่
10. ปฏิบัติตามคำสั่งของครู
11. ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเพื่อน

ตัวประกอบที่ 2 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการตรงต่อเวลาและการไม่เอาของผู้อื่น บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปร คือ

1. การมาตรงเวลาที่นัดกับเพื่อนไว้
2. ไม่ขโมยเงินจากการเป็นเจ้าหน้าที่ขายของให้โรงเรียน
3. บอกเพื่อนก่อนทุกครั้งที่จะใช้ของของเพื่อน
4. อ่านหนังสือตามเวลาที่ตนเองกำหนดไว้

ตัวประกอบที่ 3 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการตรงต่อเวลา บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปร คือ

1. ทำความสะอาดบ้านทุกเช้าก่อนไปโรงเรียน
2. มาทำเวรรักษาความสะอาดห้องเรียนแต่เช้าทุกครั้ง
3. กลับบ้านตรงตามเวลาทุกวัน
4. รับผิดชอบเก็บเศษกระดาษให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้

ตัวประกอบที่ 4 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการปฏิบัติตามสัญญา บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 3 ตัวแปร คือ

1. รับผิดชอบบ้านตามเวลาที่ตนเองตั้งใจไว้ว่าจะทำทุกวัน
2. เมื่อใช้ของเพื่อนเสร็จแล้วต้องรีบคืนเพื่อนทันที
3. ทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพ่อ

ตัวประกอบที่ 5 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการปฏิบัติตามข้อตกลง บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปร คือ

1. ถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องทุกครั้งตามระเบียบของห้อง
2. ไม่หันหน้าไหวหหลังลอก
3. ทำตัวให้สุภาพทั้งต่อหน้าและลับหลังครู
4. ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ให้ไว้กับพ่อแม่

ตัวประกอบที่ 6 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการไม่เอาเงินของผู้อื่นมาเป็นของตน บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปร คือ

1. รับเงินทอนเกินต้องคืนทันที
2. เก็บของตกได้ในโรงเรียนต้องนำส่งครู
3. ไม่หยิบเอาเงินของผู้อื่นในบ้านไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต
4. ไม่ขโมยเงินของผู้อื่น

ตัวประกอบที่ 7 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตนและการยอมรับผิด บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 3 ตัวแปร คือ

1. ไม่ขโมยสมุดดินสอของเพื่อน
2. ก่อนใช้ของนี้ต้องขออนุญาตนี้ก่อนทุกครั้ง
3. เมื่อทำผิดต้องบอกให้พ่อแม่ทราบทันที

ตัวประกอบที่ 8 ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ในด้านการพูดความจริง บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 3 ตัวแปร คือ

1. การไม่พูดโกหกพ่อแม่
2. ไม่เกินความจริง
3. ไม่กล่าวคำเท็จกับพ่อแม่

ส่วนข้อที่ 28 , 29 , 38 และ 40 เป็นข้อกระทบที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจึงเป็นตัวประกอบที่ไม่สำคัญ เพราะมีตัวแปรในตัวประกอบแต่ละตัวไม่ถึง 3 ตัวแปร

3.2 ความตรงตามเกณฑ์ (Criterion Related Validity)
แบบวัดความซื่อสัตย์มีความตรงตามเกณฑ์กับผลการประเมินความซื่อสัตย์โดยการสังเกตของครูซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.490 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 ความตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) ของแบบวัดความซื่อสัตย์ทั้ง 40 ข้อ มีอำนาจจำแนกจากการใช้สถิติทดสอบที (t - test) ข้อสอบทุกข้อมีอำนาจจำแนกโดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีความซื่อสัตย์สูงและกลุ่มที่มีความซื่อสัตย์ต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบวัดทั้ง 40 ข้อ มีความตรง-เชิงจำแนกสามารถแยกนักเรียนที่มีความซื่อสัตย์สูงและกลุ่มที่มีความซื่อสัตย์ต่ำออกจากกันได้

จากการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่า แบบวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ เป็นแบบวัดความซื่อสัตย์ที่มีคุณภาพด้านความเที่ยงและด้านความตรงเชื่อถือได้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือสร้างและพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์ ให้มีคุณภาพเชื่อถือได้ ซึ่งจะนำไปใช้สำหรับวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงขออภิปรายผล ดังนี้

1. ด้านความเที่ยงของแบบวัด (Reliability)

การวิจัยครั้งนี้ได้หาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal-Consistency) โดยใช้สูตร Cronbach's Alpha Coefficient ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.7027 และ ค่าความเที่ยงแบ่งตามรูปแบบการสร้าง คือ แบบที่เป็น

สถานการณ์ข้อความ และแบบที่เป็นสถานการณ์ภาพ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.5749 และ 0.8831 ตามลำดับ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 5.268 ซึ่งนับได้ว่า แบบวัดความซื่อสัตย์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายในสูงพอควร เพราะแบบวัดความซื่อสัตย์ที่สร้างโดย สwana พรินซ์เกิล และคณะ เมื่อปี พ.ศ. 2522 มีค่าความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายในโดยใช้สูตร KR. 21 ได้ค่าความเที่ยง .877 (Swana พรินซ์เกิล, 2522) แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางด้านจริยธรรมซึ่งประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเสียสละ ความซื่อตรง ความยุติธรรม และความกตัญญูทวาทที่ ที่สร้างโดย บัญชร แก้วส่อง เมื่อปี พ.ศ.2522 มีความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตร α -Coefficient ได้ค่า 0.70 (บัญญัติ แก้วส่อง, 2522) แบบทดสอบวัดความรู้สึกเรื่องความซื่อสัตย์และแบบทดสอบวัดทัศนคติต่อการแสดงความซื่อสัตย์ที่สร้างโดย ทินย์รัตน์ บรรจงเขียน เมื่อปี พ.ศ.2525 มีความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายในโดยใช้สูตร KR. 21 ได้ค่า 0.8134 และใช้สูตร α -Coefficient ได้ค่า 0.8191 ตามลำดับ (ทินย์รัตน์ บรรจงเขียน, 2525) และแบบวัดความซื่อสัตย์ที่สร้างโดย อนุวัฒน์ ตั้งสมบูรณ์ เมื่อปี พ.ศ.2526 จำนวน 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบสถานการณ์ข้อความ แบบทดสอบวัดความรู้สึกต่อคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ และแบบทดสอบสถานการณ์ภาพ มีค่าความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตร α -Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.550, 0.859 และ 0.774 ตามลำดับ (อนุวัฒน์ ตั้งสมบูรณ์, 2526)

จากค่าความเที่ยงของแบบวัดความซื่อสัตย์ดังกล่าวมา จะเห็นได้ว่าแบบวัดความซื่อสัตย์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงใกล้เคียงกับแบบวัดความซื่อสัตย์เหล่านั้น และเมื่อนำไปพิจารณาเทียบกับแบบสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เช่น แบบทดสอบ Gordon Personal Profile ที่สร้างโดย Leonard V. Gordon เมื่อ ค.ศ. 1956 มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง .84 ถึง .88 ซึ่งคำนวณค่าโดยวิธีแบบแบ่งครึ่ง (Split-half) (Gordon, 1954) แบบสำรวจบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย (The California Psychological Inventory : CPI.) ที่สร้างโดย Harrison G. Gough เมื่อปี ค.ศ.1951 - 1957 มีค่าความเที่ยง .65 ถึง .68 และแบบสำรวจบุคลิกภาพมินนิโซต้า (The Minnesota Multiphasic Personality Inventory : MMPI.) คำนวณ

ค่าความเที่ยงด้วยวิธีสอบซ้ำ (test-retest) ได้ค่าความเที่ยงตั้งแต่ .71 ถึง .83 (Mehrens W.A., 1978) จะเห็นได้ว่า แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเมื่อพิจารณาด้านความเที่ยงกับแบบทดสอบมาตรฐานดังกล่าวแล้วจะมีค่าใกล้เคียงกัน แม้จะต่ำกว่าแบบทดสอบบางฉบับก็ตามถ้าได้ทำการพิจารณาถึงวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแล้ว วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแบบแบ่งครึ่ง จะได้ค่าความเที่ยงสูงกว่าวิธีการหาลัมประสิทธิ์ความเที่ยงแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน หรือแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Ann Anastasi, 1968) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า แบบวัดความซื่อสัตย์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีคุณภาพด้านความเที่ยงเชื่อถือได้

2. ด้านความตรงของแบบวัด (Validity) ดังนี้ คือ

2.1 ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) เมื่อทำการวิเคราะห์ตัวประกอบโดยการสกัดตัวประกอบด้วยวิธี PC (Principal Component Analysis) หมุนแกนแบบอโรทอนอล (Orthogonal) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax) ปรากฏว่าได้ตัวประกอบที่สำคัญที่มีตัวแปรแต่ละตัวประกอบตั้งแต่ 3 ตัวแปร และตัวแปรแต่ละตัวมีน้ำหนักตัวประกอบตั้งแต่ 0.3 ขึ้นไป จำนวน 8 ตัวประกอบ ดังนี้ คือ

ตัวประกอบที่ 1 การยอมรับผิดและการปฏิบัติตามคำสั่ง

ตัวประกอบที่ 2 การตรงต่อเวลานัดหมาย

ตัวประกอบที่ 3 การตรงต่อเวลาทำงาน

ตัวประกอบที่ 4 การปฏิบัติตามสัญญา

ตัวประกอบที่ 5 การปฏิบัติตามข้อตกลง

ตัวประกอบที่ 6 การไม่เอาเงินของผู้อื่นมาเป็นของตน

ตัวประกอบที่ 7 การไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตน

ตัวประกอบที่ 8 การพูดความจริง

ซึ่งจากการกำหนดโครงสร้างของแบบวัดความซื่อสัตย์ครั้งนี้ ได้นำจุดประสงค์การเรียนรู้จากหลักสูตรประถมศึกษา 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2525) และจากแผนการสอนเรื่องความซื่อสัตย์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2528) มาสรุปเป็นโครงสร้างของการวัดความซื่อสัตย์ ซึ่งคาดว่าจะได้ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ 5 ด้าน คือ

ตัวประกอบด้านที่ 1 การพูดความจริง

ตัวประกอบด้านที่ 2 การตรงต่อเวลา

ตัวประกอบด้านที่ 3 การยอมรับผิด

ตัวประกอบด้านที่ 4 การไม่เอาของผู้อื่น

ตัวประกอบด้านที่ 5 การปฏิบัติตามข้อตกลง กติกา หรือสัญญา

เมื่อทำการพิจารณาผลการวิเคราะห์ตัวประกอบแล้วจะพบว่า ข้อกระทงส่วนใหญ่แล้วจะรวมกันอยู่ในตัวประกอบด้านต่าง ๆ ตามโครงสร้างที่ผู้วิจัยคาดไว้ และจะมีตัวประกอบบางตัวที่พบว่าเมื่อทำการวิเคราะห์แล้วแยกออกเป็นหลายตัวประกอบ เช่น ตัวประกอบของความซื่อสัตย์ด้านการปฏิบัติตามข้อตกลง กติกา หรือสัญญา ข้อกระทงหรือตัวแปรในด้านนี้จะไปอยู่ในตัวประกอบถึง 3 ตัวประกอบ คือตัวประกอบที่ 1, 4 และ ตัวประกอบที่ 5 ตัวประกอบด้านการตรงต่อเวลา แยกออกเป็น 2 ตัวประกอบ คือ ตัวประกอบที่ 2 และ 3 ส่วนตัวประกอบด้านการไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตน วิเคราะห์แล้วแบ่งเป็น 2 ตัวประกอบ คือตัวประกอบที่ 6 และ 7 ส่วนข้อกระทงที่ 28, 29, 38 และ ข้อที่ 40 จะอยู่ในตัวประกอบที่ 9 ถึง 12 มีตัวแปรในแต่ละตัวประกอบไม่ตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือตัวแปรในแต่ละตัวประกอบไม่ถึง 3 ตัวแปร (อุทุมพร จามรมาน, 2532) จึงถือว่าเป็นตัวประกอบที่ไม่มีความสำคัญ ตามที่คาดไว้ว่าแบบวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะประกอบด้วยโครงสร้างของตัวประกอบ 5 ด้าน แต่ปรากฏว่าเมื่อทำการวิเคราะห์แล้วแบบวัดความซื่อสัตย์ฉบับนี้วัดตัวประกอบของความซื่อสัตย์ที่สำคัญ 8 ตัวประกอบ ดังกล่าวมา ข้อค้นพบดังกล่าวนี้ อาจเนื่องมาจากตัวประกอบด้านต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยคาดไว้ครอบคลุมในเรื่องของความซื่อสัตย์ที่กว้างเกินไป เมื่อทำการวิเคราะห์แล้วจึงทำให้สามารถแยกออกได้หลายตัวประกอบ

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ความตรงตามโครงสร้างได้ตัวประกอบที่คล้ายคลึงกับโครงสร้างที่ผู้วิจัยคาดไว้เป็นส่วนใหญ่ และควรจะได้มีการพัฒนาแบบวัดนี้โดยการปรับปรุงข้อกระทงบ้างข้ออีกต่อไป

2.2 ความตรงตามเกณฑ์ (Criterion Related Validity)

ผู้วิจัยได้ทำการหาความตรงตามสภาพปัจจุบัน (Concurrent Validity) โดยการประมาณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบแบบวัดความซื่อสัตย์กับเกณฑ์การสังเกตความซื่อสัตย์ของนักเรียน โดยครูประจำชั้น ค่าแนวค่าด้วยวิธี Point Biserial Correlation Coefficient ได้เท่ากับ 0.490 และเมื่อทดสอบทางสถิติปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดความซื่อสัตย์

ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ สามารถวัดความเชื่อถือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ตรงตามสภาพความจริง ซึ่งสอดคล้องกับค่ากล่าวของครอนบาค (Cronbach, 1960) ที่ว่าแบบสอบที่สามารถแสดงถึงสภาพความเป็นจริงของผู้เข้าสอบได้สอดคล้องกับเกณฑ์การสังเกต ของผู้เชี่ยวชาญแล้ว แบบทดสอบฉบับนี้ย่อมมีความตรงตามสภาพปัจจุบันสูง เนื่องจากข้อมูลที่ได้มาทั้งสองได้มาจากการกระทำในเวลาเดียวกัน และจากการศึกษาแบบวัดความเชื่อถือที่สร้างโดย อนุวัฒน์ ตั้งสมบูรณ์ (2526) ที่คำนวณค่าความตรงตามสภาพด้วยวิธี Rank-Correlation Coefficient ได้ค่าอยู่ระหว่าง 0.28 ถึง 0.53 จะเห็นได้ว่าแบบวัดความเชื่อถือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีความตรงตามสภาพใกล้เคียงกับแบบทดสอบดังกล่าว และค่าสัมประสิทธิ์แห่งความตรง (Validity Coefficient) มีแนวโน้มที่จะต่ำกว่าค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง จะมีค่าประมาณ 0.40 ถึง 0.60 หรือกลาง ๆ คือ 0.50 (ประคอง กรรณเสถ, 2528) ดังนั้นแบบวัดความเชื่อถือที่ผู้วิจัยสร้างจึงมีคุณภาพในด้านความตรงตามเกณฑ์พอที่จะเชื่อถือได้

2.3 ความตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) จากการพัฒนาแบบวัดความเชื่อถือในการวิจัยครั้งนี้ เมื่อได้นำเอาแบบวัดไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว นำกลุ่มตัวอย่างมาแบ่งกลุ่มตามพฤติกรรมความเชื่อถือ ที่ได้จากการสังเกตของครูประจำชั้น ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความเชื่อถือสูง กับ กลุ่มที่มีความเชื่อถือต่ำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีลักษณะเป็น Known Group เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติทดสอบที (t-test) ผลปรากฏว่าค่า t ของแบบวัดความเชื่อถือจะมีตั้งแต่ 4.00 ถึง 12.75 และทุกข้อมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จะเห็นได้ว่าข้อสอบแต่ละข้อมีคุณภาพการจำแนกอยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาข้อกระทงในแบบวัดของเ็ดดเวอร์ด (Edwar, 1957) ที่กำหนดค่าอำนาจจำแนก (ค่า t) ของแบบวัดแต่ละข้อควรมีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป และตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2526) กำหนดค่า t แต่ละข้อต้องมีค่าตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป จะเห็นว่า ข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทุกข้อมีอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ ดังนั้นแบบวัดความเชื่อถือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้จึง เป็นแบบวัดที่มีคุณภาพด้านความตรงเชิงจำแนกเชื่อถือได้เพราะมีค่า t อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าว และข้อสอบทุกข้อเมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแล้วมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงถือได้ว่าแบบวัดความเชื่อถือฉบับนี้เป็นแบบวัดที่สามารถจำแนกผู้ที่มีความเชื่อถือสูง และผู้ที่มีความเชื่อถือต่ำได้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ในการพัฒนาแบบวัดครั้งนี้ ประชากรเป็นนักเรียนชายและหญิง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 6 และ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี ซึ่งได้มาจากการสุ่มหลายระยะ การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้อาจเป็นจุดอ่อนของการวิจัยเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างอาจไม่เป็นตัวแทนประชากรที่แท้จริง ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรสุ่มกลุ่มตัวอย่างมาจากทุกจังหวัดในเขตศึกษานั้น และถ้าสุ่มให้ได้ตัวแทนของแต่ละอำเภอยิ่งดี จุดอ่อนในการสุ่มอีกอย่างหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการหาความตรงตามเกณฑ์สุ่มมาจากกลุ่มตัวอย่างอีกทีหนึ่งจึงได้จำนวนน้อยไป ถ้าเราเอาผลจากการสังเกตของครูทั้งหมดกลุ่มตัวอย่าง 815 คนที่สุ่มมาได้ ทำการวิเคราะห์ผลความตรงตามเกณฑ์จะได้ค่าที่เป็นตัวแทนของประชากรมากกว่า ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรคำนึงในเรื่องนี้ด้วย

2. แบบวัดความซื่อสัตย์ฉบับนี้ยังมีจุดอ่อน ในด้านการสร้างข้อกระทบบ้างข้อที่ยังไม่ตรงตามโครงสร้างของการวัดความซื่อสัตย์ จึงทำให้ผลการวิเคราะห์ตัวประกอบในด้านความตรงตามโครงสร้างได้ผลไม่ตรงตามที่คาดการณ์ไว้ ดังนั้น แบบวัดความซื่อสัตย์ฉบับนี้ควรมีการพัฒนาต่อไปอีกเพื่อให้มีคุณภาพสูงยิ่งขึ้นไป

3. การนำแบบวัดความซื่อสัตย์ฉบับนี้ไปใช้ มีข้อควรระวัง ดังนี้ คือ

3.1 การใช้ในงานวิจัย ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงในเรื่องการเก็บข้อมูลในการวิจัย คือ ต้องอธิบายให้ผู้ทดสอบเข้าใจถึงผลการตอบแบบวัดให้ตรงตามความรู้สึกที่แท้จริงผลการทดสอบจะไม่มีผลต่อการเรียนของผู้ตอบ และต้องคำนึงถึงเวลาในการทำการทดสอบด้วย

3.2 การนำแบบวัดไปใช้ในโรงเรียนของครูนั้น ไม่ควรนำไปใช้ในการวัดผลการเรียนรู้ของเด็กในเรื่องความซื่อสัตย์ แล้วนำเอาผลจากการวัดมาเป็นคะแนนผลการเรียนหรือนำมาจัดอันดับว่าเด็กเก่งอ่อนกว่ากัน เพราะจะทำให้เด็กทำแบบวัดหรือตอบไม่ตรงตามที่เป็นจริง เพราะผู้ตอบจะมุ่งเน้นที่การได้คะแนนและไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะนำแบบวัดนี้ไปทดสอบเพื่อการแข่งขันเรื่องความซื่อสัตย์ระหว่างโรงเรียน หรือกลุ่มโรงเรียนเพราะจะทำให้มีการชี้แนะนักเรียนถึงวิธีการตอบแบบวัดให้ได้คะแนนสูง

3.3 ในการนำแบบวัดความซื่อสัตย์ฉบับนี้ไปใช้ไม่ว่าจะเพื่อนงานวิจัยหรือเพื่อปรับปรุงแก้ไขคุณลักษณะด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน หากใช้ควบคู่กับการสังเกตแล้ว จะทำให้นักวิจัยหรือครูผู้สอน ครูแนะแนว ตลอดจนบิดามารดาได้ข้อมูลจากการวัดแน่นอน สามารถแนะนำแก้ไขลักษณะของนักเรียนในเรื่องความซื่อสัตย์ได้ดียิ่งขึ้น

4. ในการวิจัยต่อไป ควรจะสร้างและพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือชั้นอื่น ๆ ให้ครบทุกเรื่อง หรือทุกคุณลักษณะที่หลักสูตรต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยสร้างเป็นฉบับเดียวแต่วัดหลายคุณลักษณะ เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ทำการทดสอบพร้อม ๆ กันทุกคุณลักษณะ จะทำให้นักผู้สอนได้รู้ผู้เรียนดียิ่งขึ้น แล้วทำการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขผู้เรียนได้ถูกต้องดียิ่งขึ้นพร้อมกันในทุก ๆ ด้านต่อไป
